

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215210005
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4215210005.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcov: 1/ X. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., P. XX a 2/ B. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom tamtiež, žalobcovia v 1. a 2. rade zast. JUDr. Alojzom Baránikom, advokátom so sídlom Bratislava I, Grösslingova 4, proti žalovanému: PRVÁ R3ALITNÁ s.r.o., so sídlom Komárno, Kapitánova ul. 2728/21, IČO: 46 354 638, zast. JUDr. Líviou Kňazikovou, advokátkou so sídlom Komárno, Nám. M. R. Štefánika č. 6, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 01.12.2017 č. k. 7C/74/2015-176 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd v y h o v u j e návrhu žalobcov v I. a 2. rade, aby na ich miesto vstúpili do konania ako žalobcovia: 1. C.. L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. P. XX a 2. M. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., P. XX.

II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcov na prerušenie konania (výrok I.), žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 13.04.2015 medzi FOR-GLASS s.r.o. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, ktorou predávajúci previedol na žalovaného bližšie špecifikované nehnuteľnosti v kat. úz. M. zapísané na LV č. XXXX zamietol (výrok II.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 42a, § 42b Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 02.04.2015 medzi predávajúcim a FOR-GLASS s.r.o. a žalovaným zamietol majúc za to, že i keď si žalobcovia nárok uplatnili v zákonnej 3-ročnej lehote, v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok odporovateľnosti právneho úkonu. V tejto súvislosti vyzdvihol, že podmienky odporovateľnosti právneho úkonu sú: a/ existencia právneho úkonu, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, b/ platnosť odporovateľného právneho úkonu, c/ vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, d/ ukrátenia veriteľa a e/ úmysel ukrátiť veriteľa. Konštatoval, že predmetnou kúpnu zmluvou odpredal predávajúci nehnuteľnosti a to stavby a pozemky zapísané na LV č. XXXX v kat. úz. M. žalovanému za kúpnu cenu v sume 292.106,50 eura, pričom nárok žalobcov uplatnený v konaní je len v rozsahu 183.000 eur, z čoho vyvodil, že nedošlo k scudzeniu nehnuteľností úmyselne v nepomerne nižšom rozsahu, než aká bola faktická cena nehnuteľností, pričom aj predávajúci predmetné nehnuteľnosti nadobudol za dohodnutú kúpnu cenu v rovnakej sume. Ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby vzhliadol v nesplnení podmienky individuálne jednoznačne identifikovaného právneho úkonu, a to označením dátumu uzatvorenia kúpnej zmluvy, dátumu od ktorého je platná, ktorý dátum v danom prípade je zhodný s dňom účinnosti zmluvy a povolením vkladu vlastníckeho práva, t. j. dňa 02.04.2015 a nie, ako to žalobcovia uviedli v žalobe. Za situácie, že súd je viazaný žalobou, mal za to, že v prípade úspechu by takéto rozhodnutie nemohlo tvoriť základ

odporovateľnosti právneho úkonu pre nesúlad tejto skutočnosti. Podľa jeho názoru, v konaní nebola preukázaná ani existencia pohľadávky žalobcov voči FOR-GLASS s.r.o., ktorá je podmienkou úspechu v konaní. V tomto smere sa nestotožnil s rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 15C/560/2012, ktorým bolo rozhodnuté o nároku žalobcov voči FOR GLASS s.r.o. a priznaných im 183.000 eur ako kúpnej ceny za odpredané nehnuteľnosti podľa kúpnej zmluvy zo dňa 30.03.2009 poukazujúc na to, že v kúpnej zmluve bolo dohodnuté, že v prípade, že nedôjde zo strany I. k poskytnutiu finančných prostriedkov na kúpnu cenu, z čoho možno dôvodne predpokladať, že kúpna cena nebude zaplatená, kúpna zmluva je od začiatku neplatná. Mal za to, že z tohto dojednania v článku 6 kúpnej zmluvy možno mať za to, že medzi účastníkmi kúpnej zmluvy bola podľa § 36 ods. 2 druhej vety OZ dohodnutá rozvázovacia podmienka vo vzťahu k dohode o podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy a to k splateniu časti dohodnutej kúpnej ceny. Nesúhlasil ani so záverom uvedenom v označenom rozhodnutí, že neúčinnosť zmluvy nemožno na kúpnu zmluvu aplikovať, pretože k nečerpaniu úveru prišlo z vôle a s vedomým zavinením žalovaného. Podľa jeho názoru nešlo o svojvoľné nečerpanie úveru, ale toto bolo podmienené okolnosťami v prístupe I. k poskytnutiu úveru. Ďalej za absolútne neplatnú považoval i Opravnú doložku zo dňa 06.04.2009 ku kúpnej zmluve ohľadne zmeny článku 6 v zmysle ktorej, ak nedôjde zo strany I. k poskytnutiu finančných prostriedkov, má predávajúci právo od zmluvy odstúpiť. Konštatoval, že opravná doložka odporuje zákonu a obchádza ho v tom, že podpísané osoby neuzatvorili dodatok ku kúpnej zmluve, ale využili v splnomocnení právo dohodnúť opravu a uzatvorili písomný prejav vôle, ktorým však vzhľadom k jeho obsahu mali snahu docieľiť podstatnú zmenu dohodnutých podmienok kúpnej zmluvy podľa § 588 OZ vo vzťahu k platnosti a účinnosti zmluvy v dôsledku dojednania rozvázovacej podmienky v spojení s cenou nehnuteľností a zároveň si vymienili jednostranné právo od zmluvy odstúpiť. Uviedol tiež, že žalobe žalobcov nebolo možné vyhovieť aj z dôvodu, že z ich strany nebol podaný konkrétny návrh, že došlo k prevzatiu záväzku zo strany FOR-GLASS s.r.o. bez primeraného protiplnenia, o ktorom by súd mohol konať, ale došlo len k uplatneniu nároku na odporovateľnosť právneho úkonu z kúpnej zmluvy, ktorou FOR-GLASS s.r.o. predal žalovanému sporom dotknuté nehnuteľnosti. Poukázal tiež na to, že podľa výpisov z obchodného registra FOR-GLASS s.r.o. a žalovaný ako právnické osoby nie sú osoby v zmysle § 42a a nasl. prepojené a v tomto smere žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Rovnako tak nemožno hovoriť o úmysle a vedomosti FOR-GLASS s.r.o. poškodiť žalobcov, keď tento požiadal a prejavil vôľu o poskytnutie potrebnej súčinnosti na vrátenie nehnuteľnosti, ako to bolo dohodnuté v rozvázovacej podmienke, a až s odstupom 5 rokov, keď nedošlo k zmene postoja žalobcov zobchodoval nehnuteľnosti ich predajom žalovanému. Rezultoval, že v rámci vymedzeného predmetu konania riešil ako prejudiciálnu otázku podľa § 42a ods. 1 OZ existenciu vymáhateľnej pohľadávky, ktorá ale z ním uvádzaných dôvodov vzniknúť nemohla a následne takto nebolo možné ani určiť odporovateľnosť kúpnej zmluvy zo dňa 02.04.2015 uzatvorenej medzi FOR-GLASS s.r.o. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim. Keďže žalobcovia v konaní nepreukázali zákonné predpoklady určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy, ich žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vo vzťahu k návrhu žalobcov na prerušenie konania za účelom vyriešenia otázky súvisiacej s vymáhateľnosťou pohľadávky citoval § 162 - § 164 CSP a uviedol, že síce v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu je podmienkou úspešnosti žaloby preukázanie existencie vymáhateľnej pohľadávky, avšak v danom prípade, ak by aj existovala vymáhateľná pohľadávka, neboli splnené ďalšie podmienky odporovateľnosti právneho úkonu, z ktorého dôvodu návrh na prerušenie konania zamietol. Podotkol, že tento návrh sa javí aj ako účelový, pretože prv podaný návrh žalovaného na prerušenie konania žalobcovia odmietli, okrem toho vo veci žalobcov proti FOR-GLASS s.r.o. už bolo množstvo prietahov a nebol podaný vzájomný návrh na prerušenie konania podľa § 163 CSP. Taktiež zamietol návrh žalobcov na odročenie pojednávania za účelom doplnenia dokazovania s poukazom na zásadu koncentrácie konania, hospodárnosť, ako aj rýchlosť konania, keď žalobcovia bližšie nezrejmlili právne relevantné skutočnosti, ku ktorým by mali nimi navrhnutí svedkovia vypovedať, resp. mali sa vyjadrovať k otázkam, ktoré sú irelevantné vo vzťahu k predmetu konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a s ohľadom na plný úspech žalovaného v konaní mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu t. j. vo výške 100%.

3. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia odvolanie domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie označili za absolútne arbitrárny, svojvoľný a nezákonný. Prioritne namietali, že neboli splnené podmienky pre zamietnutie ich návrhu na prerušenie konania, čo zakladá vadu konania, ktorá mala za následok nesprávnosť rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázali na to, že návrh na prerušenie konania až do skončenia konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15C/560/2012 podal žalovaný na jedinom pojednávaní konanom dňa 01.12.2017 z dôvodu, že v uvedenom konaní sa rieši otázka,

ktorá je významná pre konanie s ohľadom na spornosť výšky ich pohľadávky voči FOR-GLASS s.r.o.. O tomto návrhu rozhodol súd priamo na pojednávaní vyhlásením uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bez toho, aby dal možnosť ich právnenému zástupcovi sa k návrhu vyjadriť. Po vyslovení predbežného názoru súdu tiež podali návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia súdu v konaní sp. zn. 15C/560/2012 z dôvodu, že sa v ňom rieši existencia a výška vymáhateľnej pohľadávky a o ich návrhu súd prvej inštancie rozhodol až v rozsudku tak, že ho zamietol. Mali za to, že týmto nesprávnym procesným postupom im súd prvej inštancie znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, princípu rovnosti zbraní, zákazu prekvapivých rozhodnutí a ľubovôle zo strany súdu, ako aj práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nestotožnili sa so záverom prvoinštančného súdu, že pohľadávka nesúvisí s predmetom konania, a preto nemôže byť dôvodný ani návrh na prerušenie konania, keďže medzi základné predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, ktoré musí súd pri rozhodovaní o určení neúčinnosti právneho úkonu skúmať je aj existencia pohľadávky veriteľa voči jeho dlžníkovi, ktorú však súd nepovažoval za súvisiacu s predmetom konania. V prípade, že súd považoval ich vymáhateľnú pohľadávku za spornú, nemal tak dôvod návrh na prerušenie konania do skončenia konania 15C/560/2012, v ktorom sa pohľadávka rieši, zamietnuť. Poukázali tiež na to, že s ohľadom na skutočnosť, že strany sporu zhodne navrhli prerušenie konania, bolo povinnosťou súdu konanie v zmysle § 163 CSP prerušiť a to v súlade s ich požiadavkou do právoplatného skončenia konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15C/560/2012. Ďalej uviedli, že rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa základné náležitosti písomného vyhotovenia rozsudku v časti jeho odôvodnenia, ktoré neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Mali za to, že z odôvodnenia nie je zrejmé, z akých dôvodov sa domáhajú určenia neúčinnosti právneho úkonu, aké dôkazné prostriedky použili, aké boli argumenty žalovaného proti ich tvrdeniam. Navyiac vytkli, že súd v odôvodnení svojvoľne zmenil prednesy procesných strán a uviedol tvrdenia, ktoré neboli použité, rozsudok obsahuje množstvo gramatických i štylistických chýb a chýb z hľadiska vecnej skladby, keď ani po opakovanom prečítaní niektorých viet sa nedá zistiť ich význam a zmysel. Rozsudok súdu prvej inštancie preto označili za nepreskúmateľný pre jeho nezrozumiteľnosť a nejasnosť, čím došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, pretože riadne odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces. Prezentovali tiež názor, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď konštatoval, že FOR-GLASS s.r.o. so žalovaným dohodla kúpnu cenu za predmetné nehnuteľnosti vo výške 292.106,50 eura, čím nedošlo k scudzeniu nehnuteľností úmyselne v nepomerne nižšom rozsahu, než aká bola ich faktická cena, keďže FOR-GLASS s.r.o. predmetné nehnuteľnosti nadobudla za dohodnutú kúpnu cenu v rovnakej sume. Pri vyslovení tohto záveru však nevzal do úvahy skutočnosť, že nehnuteľnosti predali spoločnosti FOR-GLASS s.r.o., ktorá im za ne nezaplatila kúpnu cenu, preto sa jej zaplata museli domáhať súdnou cestou v konaní sp. zn. 15C/560/2012, počas ktorého FOR-GLASS s.r.o. odpredala nehnuteľnosti žalovanému bez toho, aby za ne požadovala zaplataenie dohodnutej kúpnej ceny, čím sa zbavila jediného majetku, ktorý by bolo možné postihnúť v rámci exekúcie v prípade ich úspechu v konaní. Po nadobudnutí vlastníckeho práva, žalovaný tieto nehnuteľnosti zaťažil v prospech spoločnosti IMMO-MEM s.r.o., ktorá začala s výkonom záložného práva na nehnuteľnosti a po tom, čo na súde prvej inštancie bola FOR-GLASS s.r.o. uložená povinnosť zaplatiť im kúpnu cenu, táto zanikla zlúčením s nemajetnou spoločnosťou AKUSHA s.r.o.. Nestotožnili sa ani s tvrdením prvoinštančného súdu, že kúpnu zmluvu, ktorej neúčinnosti sa dovolávajú, nedostatočne identifikovali, pretože v petite žaloby uviedli číslo vkladu, pod ktorým bola kúpna zmluva zapísaná, označenie zmluvných strán a aj jej predmet, t. j. špecifikáciu predmetných nehnuteľností, ktoré údaje sú nespochybniteľné. V tejto súvislosti uviedli, že pokiaľ by aj pripustili, že kúpna zmluva v žalobnom petite je nedostatočne identifikovaná, procesným následkom vadnosti v žalobe navrhovaného petitu nemá byť zamietnutie žaloby, ale povinnosť súdu vyzvať ich na odstránenie vady žaloby podľa § 129 ods. 1 CSP. Pokiaľ tak prvoinštančný súd neučinil, znemožnil im, aby uskutočňovali ich procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Vytkli prvoinštančnému súdu, že pokiaľ mal za to, že nebola preukázaná ich pohľadávka voči FOR-GLASS s.r.o., v tomto smere svoj záver riadne neodôvodnil a nevysporiadal sa s tým, prečo sa nestotožnil so závermi uvedenými v rozhodnutí pod sp. zn. 15C/560/2012. Podľa ich názoru, dá sa len usudzovať, že prvoinštančný súd chcel povedať, že článok 6 Kúpnej zmluvy zo dňa 30.03.2009 je rozvázovacou podmienkou, ktorú si vyložil tak, že ak FOR-GLASS s.r.o. nezaplatí kúpnu cenu podľa článku 3 zmluvy, zmluva je od počiatku neplatná, v takom prípade však sa mal zaoberať platnosťou takéhoto dojednania. Podľa ich názoru, dohoda účastníkov konania o neplatnosti kúpnej zmluvy je neplatná, a preto je neplatný aj článok 6 zmluvy zo dňa 30.03.2009. Dôvodili, že zmluvné strany kúpnej zmluvy sa nemôžu rozhodnúť, že v prípade, že niektorá zo strán poruší svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy, uzavretá kúpna zmluva

sa stane od počiatku neplatnou, keďže to zákon nedovoľuje a je to v rozpore s podstatou a povahou inštitútu neplatnosti právneho úkonu. Porušenie zmluvy niektorou zmluvnou stranou môže zakladať rad ďalších práv a povinností pre jednotlivých účastníkov, avšak v žiadnom prípade nezakladá neplatnosť kúpnej zmluvy, pretože porušenie zmluvnej povinnosti nie je vadou kúpnej zmluvy, t. j. právneho úkonu, s ktorou zákon spája jej neplatnosť. Pokiaľ prvoinštančný súd mal za to, že takáto dohoda možná je a že je platná, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dodali, že platnosťou Kúpnej zmluvy zo dňa 30.03.2009 sa zaoberala aj Správa katastra Komárno ešte pred povolením vkladu vlastníckeho práva ako predbežnou otázkou rovnako aj okresný súd v konaní sp. zn. 15C/560/2012, kde konštatoval, že kúpna zmluva platná je. Nesúhlasili ani s tvrdeniami prvoinštančného súdu, že FOR-GLASS s.r.o. svojvoľne nečerpala úver poskytnutý I., pretože tieto sú založené na skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania a boli medzi účastníkmi nesporné, z ktorého dôvodu úvahy súdu v tomto smere sú len jeho ničím nepodloženými domnienkami nemajúcimi žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Za protirečivú označili skutočnosť, že súd na jednej strane naznačil, že kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom a na druhej strane favorizuje FOR-GLASS s.r.o. za to, že od tejto, podľa neho neplatnej zmluvy chcela odstúpiť. V súvislosti s platnosťou opravnej doložky k zmluve považovali za potrebné uviesť, že počas konania poukazovali na to, že doložka a skúmanie jej platnosti je pre konanie irelevantné, nakoľko nikdy nedošlo k naplneniu hypotézy článku 6 kúpnej zmluvy, a preto sa opravná doložka nikdy na zmluvu neaplikovala. Za nepravdivý považovali i záver prvoinštančného súdu o tom, že nepodali návrh na označenie konkrétneho úkonu, ktorého určenia neúčinnosti sa domáhajú, keď v žalobe a následne aj na pojednávaní uviedli, že FOR-GLASS s.r.o. tým, že predala svoj jediný majetok, t. j. predmetné nehnuteľnosť žalovanému bez toho, aby požadovala zaplatenie kúpnej ceny, sledovala neodôvodnené zmarenie zaplatenia pohľadávky ako veriteľom, a preto kúpna zmluva zo dňa 13.04.2015 je odporovateľným právnym úkonom, z ktorého dôvodu súdu nič nebránilo aplikovať na ich tvrdenia podľa neho správnu právnu normu, keď právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Neosvojili si ani argumentáciu súdu prvej inštancie o ústretovosti FOR-GLASS s.r.o. a ani o tom, že nie je možné hovoriť o jeho úmysle a vedomosti poškodiť ich ako veriteľov a rovnako tak, že nebola preukázaná osobná prepojenosť konateľov FOR-GLASS s.r.o. a žalovaného. V tomto smere však súd prvej inštancie ich návrhy na výsluch svedkov zamietol, hoci na to nemal ospravedlniteľný dôvod, i keď tieto výsluchy boli potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Záverom akcentovali, že celý rozsudok je arbitrárny, založený na svojvôli súdu, neopierajúci sa o zákon ani o vykonané dokazovanie, uvádzajú sa v ňom navzájom protikladné tvrdenia, nesprávne sa interpretujú prejavy strán konania, je v ňom množstvo chýb a nezrozumiteľných viet, ktoré ani pri snahe o výklad nedávajú žiadny zmysel a uvádzajú sa v ňom skutočnosti, ktoré zo žiadnych dôkazov nevyplývajú. Zároveň tým, že sa súd prvej inštancie v ňom nestotožnil so závermi uvedenými v rozsudku č. k. 15C/560/2012-273 a tieto spochybnil, založil tým pre nich stav právnej neistoty. Záverom za novoty v konaní označili skutočnosť, že po vyhlásení rozsudku sa dozvedeli o tom, že uznesením zo dňa 24.11.2007 bol na majetok spoločnosti AKUSHA s.r.o. vyhlásený konkurz, a že na LV č. XXXX kat. úz. M. zo dňa 05.01.2008, týkajúcom sa predmetných nehnuteľností je vyznačená aj poznámka o začatí prvého kola dražby na základe oznámenia o začatí výkonu záložného práva na vymoženie pohľadávky spoločnosti IMMO-MEM s.r.o., čo podporuje ich záver, že sporom dotknutá kúpna zmluva je neúčinným právnym úkonom.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Žalobu žalobcov označil za nedôvodnú, keď žalobcovia v konaní neunesli dôkazné bremeno a tvrdené skutočnosti nepreukázali dôkazmi. Navyiac súd prvej inštancie v konaní správne procesne postupoval a stranám riadne umožnil uplatňovať si procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie pred súdom prvej inštancie netrpí žiadnymi vadami, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dodal, že v prípade nevykonaných navrhnutých dôkazov súd ich nepripustenie riadne a náležite odôvodnil. Uzavrel, že zistený skutkový stav riadne obстоjí a nie sú tu dané žiadne odvolacie dôvody uvádzané žalobcami v ich odvolaní.

5. Žalobcovia vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného opätovne zdôraznili, že rozsudok súdu prvej inštancie považujú za nesprávny, nezákonný a arbitrárny, a preto v plnom rozsahu zotrvávajú na svojom odvolaní.

6. V priebehu odvolacieho konania žalobcovia navrhli, aby do konania na ich miesto vstúpili C., L. F. a M. F., obaja bytom V., P. XX z dôvodu, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2017

v spojení s jej Dodatkom č. 1 zo dňa 02.02.2018 postúpili svoju pohľadávku vo výške 183.000 eur, ktorú si uplatňujú voči FOR-GLASS s.r.o. v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/560/2012, vrátane jej príslušenstva a všetkých práv s ňou spojených na tieto osoby ako postupníkov, ktorí sa tak stali veriteľmi tejto pohľadávky na miesto nich.

7. Podľa § 80 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

8. Podľa § 80 ods. 2 CSP, súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

9. Podľa § 80 ods. 3 CSP, ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

10. Ustanovenie § 80 CSP upravuje situáciu, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, o ktorých sa koná na inú osobu než stranu prebiehajúceho sporu (napr. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky alebo na základe prevzatia dlhu). K zmene sporových strán môže dôjsť jedine a výlučne v dôsledku skutočností, ktorá nastala po začatí konania. Pri rešpektovaní princípu jednotnosti konania k zmene sporových strán môže dôjsť aj v odvolacom konaní. Subjektom, ktorý disponuje procesnou aktivitou pri zmene strán sporu je podľa novej právnej úpravy CSP výlučne žalobca, pričom žalobca je oprávnený navrhnúť zmenu sporových strán v každom možnom prípade. V prípade, že žalobca navrhuje aby do konania vstúpil namiesto neho iný subjekt na strane žalobcu je potrebný súhlas tohto subjektu so vstupom do konania. Súd na procesné nástupníctvo teda neprihliada ex offio, ale len na návrh žalobcu. Odvolací súd ďalej dodáva, že ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu. To znamená, že účinky, a to hmotnoprávne aj procesnoprávne, medzi pôvodnými stranami zostávajú aj po nástupe právneho nástupcu do konania zachované a právny nástupca je viazaný všetkými úkonmi, ktoré v konaní urobil jeho procesný predchodca. Taktiež trovy konania vzniknuté počas konania predchodcovi patria k trovám konania nástupcu (uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 379/2014).

11. V súvislosti s návrhom na zmenu strany sporu súd skúma, či ide o právnu skutočnosť, či ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, či takáto právna skutočnosť nastala a či je spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností o ktorých sa koná. Nezaobera sa však otázkou, či tvrdené právo alebo povinnosť, ktoré mali byť prevedené alebo mali prejsť na iného tu naozaj je, alebo či skutočne bolo prevedené, keďže sa týka už posúdenia veci samej. Ten, kto návrh podáva, je však povinný tvrdiť rozhodné okolnosti a nesie nepriaznivé následky vyplývajúce z toho, že nebudú v konaní zistené. Súd posudzuje splnenie uvedených predpokladov a tvrdenia, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť takéhoto procesného návrhu len z hľadiska ich možnosti (spôsobilosti) vyvolať tvrdený právny účinok - prevod alebo prechod práva na iného. Či k prevodu alebo prechodu práva skutočne došlo je vyhradené až rozhodnutím vo veci samej v rámci skúmania vecnej legitímácie strany sporu.

12. V danom prípade žalobcovia predložením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2017 v spojení s jej Dodatkom č. 1 zo dňa 02.02.2018 preukazovali, že ňou ako postupcovia pohľadávku vo výške 183.000 eur s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými, ktorú si uplatňujú v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/560/2012 voči dlžníkovi FOR-GLASS s.r.o. postupujú na C.. L. F. a M. F. ako postupníkov. Za situácie, že tým malo dôjsť k prevodu práv doterajších žalobcov na iné fyzické osoby a tieto súhlasili so svojím vstupom do konania na miesto žalobcov (viď čl. IV. bod 4.1. zmluvy), odvolací súd návrhu žalobcov v intencióch § 80 ods. 2 CSP vyhovel.

13. Následne odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

14. Predmetom tohto konania je žaloba žalobcov, ktorou sa domáhajú určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 13.04.2015 medzi FOR GLASS, s.r.o. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim,

ktorou predávajúci previedol na žalovaného nehnuteľnosti v kat. úz. M. zapísané na LV č. XXXX ako pozemky registra „C“ a stavby postavené na týchto pozemkoch v žalobe bližšie špecifikované. Dôvodili, že uzatvorením kúpnej zmluvy predávajúci zmenšil svoj majetok a tým ich ukrátil pri uspokojení pohľadávky na zaplatenie sumy 183.000 eur ako zvyšnej časti kúpnej ceny, ktorú si voči predávajúcemu uplatňujú v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/560/2012. V priebehu konania zároveň žiadali konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/560/2012. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcov na prerušenie konania zamietol a následne zamietol i ich žalobu. Žalobcovia vo svojom odvolaní označili za jeden z odvolacích dôvodov i to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom im ako strane sporu znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zásah do ich práva na spravodlivý súdny proces vzhľadom na postupe súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhoch strán sporu na prerušenie konania, nesplnenie si povinnosti na odstránenie vytýkaných väd žaloby, ako i v nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku pre jeho nezrozumiteľnosť a nejasnosť. Odvolací súd preto v prvom rade posudzoval opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu.

15. Úvodom odvolací súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená porušenie ústavnou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Je potrebné tiež pripomenúť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné.

16. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť stanoveného postupu - ústavné kritéria vyplývajúce preň z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 327/2010).

17. Zo zápisnice o jedinom pojednávaní, ktoré sa vo veci uskutočnilo dňa 01.12.2017 vyplýva, že po neúspešnom pokuse o vyriešenie sporu zmierom a otvorení pojednávania súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie, ktorým návrh na prerušenie konania uplatnený na pojednávaní právnu zástupkyňou žalovaného zamietol, pričom v zápisnici nie je záznam o prednese tohto návrhu žalovaným a ani jeho zmene a stanovisko žalobcov k návrhu žalovaného na prerušenie konania bolo zisťované až po vyhlásení uznesenia. Následne po tom, čo súd uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, právna zástupkyňa žalobcov podala návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania pod sp. zn. 15C/560/2012, nakoľko sa v ňom rieši otázka výšky pohľadávky. Na uvedenom pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorého súčasťou bol i výrok o tom, že návrh žalobcov na prerušenie konania zamietla. V tomto smere prvoinštančný súd v odôvodnení rozhodnutia po citácii ust. § 162 - § 164 CSP konštatoval, že i keď v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a ods. 1 OZ je podmienkou úspešnosti žaloby preukázanie existencie vymáhateľnej pohľadávky, i v prípade, že by existovala vymáhateľná pohľadávka, nie sú splnené ďalšie podmienky odporovateľnosti právneho úkonu, návrh žalobcov na prerušenie konania sa javil ako účelový, keďže na pojednávaní uplatnený návrh žalovanej strany na prerušenie konania zástupkyňa žalobcov rezolútne odmietla podporiť a vo veci nebol podaný vzájomný návrh na prerušenie konania podľa § 163 CSP. Pokiaľ išlo o návrh žalovaného na prerušenie konania, ktorý bol vyhláseným uznesením tiež zamietnutý, tento sa vo výroku rozhodnutia nepremietol a v spise sa nenachádza ani písomné vyhotovenie tohto uznesenia.

18. Inštitút prerušenia konania je upravený v Civilnom sporovom poriadku v ust. § 162 - § 165. Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V ust. § 162 CSP zákonodarca vymedzuje obligatórne dôvody pre prerušenie konania na základe rozhodnutia súdu, kedy súd rozhoduje o prerušení konania aj bez dispozičného úkonu jednej zo sporových strán. Osobitný dôvod prerušenia konania je vymedzený v § 163 CSP, keď súd obligatórne preruší konanie, pokiaľ to zhodne navrhnú obe sporové strany. Na rozdiel od týchto ustanovení § 164 CSP upravuje fakultatívne prerušenie konania, v ktorom zákonodarca ako jediný dôvod na prerušenie konania normuje dôvod, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet. Keďže prerušenie konania v zmysle § 164 CSP závisí od úvahy súdu, hlavnými kritériami pre posúdenie vhodnosti prerušenia konania sú okrem zásady hospodárnosti konania i vhodnosť použitia tohto inštitútu, dĺžka konania, právo sporových strán na rýchlu a účinnú ochranu, ako je zamedzenie prípadných odlišných rozhodnutí súdov o tej istej otázke na podklade zhodných skutkových okolností. Jeho aplikácia preto prichádza do úvahy aj v prípadoch, v ktorých sa takýmto postupom súdu napĺňa samotný cieľ civilného sporového konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov strán sporu. Keďže k základným princípom Civilného sporového poriadku patrí i princíp kontradiktórnosti (čl. 9) v záujme jeho zachovania a rešpektovania, v prípade, že jedná zo strán sporu podala návrh na prerušenie konania, umožní súd, aby sa k návrhu na prerušenie konania vyjadrila strana, ktorá takýto procesný postup nenavrhol. O prerušení konania rozhoduje súd uznesením, pokiaľ návrh na prerušenie konania zamietne, nerozhoduje o ňom samostatným uznesením, ale uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bude súčasťou meritórneho rozhodnutia. Aj v tomto prípade však súd musí odôvodniť nielen meritórny výrok, ale aj výrok uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keď aj práve tento postup súdu môže zakladať vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, ak v rámci preskúmania výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd dospeje k záveru, že dôvody na prerušenie konania boli dané. V intenciách § 357 písm. n/ CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu, ktorým súd prerušil konanie alebo zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP a § 164 CSP.

19. Zhora popísané zistenia vyplývajúce zo zápisnice z pojednávania zo dňa 01.12.2007 však dokladujú, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhoch strán sporu na prerušenie konania sa neriadil platnou právnou úpravou a v tomto smere ním zvolený nesprávny postup znemožnil strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorá následne mala vplyv i na rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ totiž žalovaný ako prvý na pojednávaní navrhol konanie prerušiť, ktorý prednes ale v zápisnici absentuje, takže sa len možno domnievať, že prerušenie konania požadoval podľa § 164 CSP, pred rozhodnutím o ňom bol súd povinný umožniť žalobcom sa k nemu vyjadriť, čo však neučinil. Navyiac za situácie, že nevezhladol dôvody na prerušenie konania, zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania sa malo stať súčasťou enunciatú napadnutého rozsudku obdobne, ako v prípade zamietnutia návrhu žalobcov na prerušenie konania, zároveň s odôvodnením tohto výroku. Pochybenia sa dopustil i tým, že uznesenie o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania, ktoré vyhlásil na pojednávaní následne v rozpore s § 235 ods. 2 CSP doposiaľ písomne nevyhotovil a nedoručil stranám sporu. Nebyť uvedeného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie v súvislosti s rozhodovaním o návrhu žalovaného na prerušenie konania, na pojednávaní by sa tak stretli zhodné návrhy oboch sporových strán na prerušenie konania, čím by bol daný dôvod na obligatórne prerušenie konania v zmysle § 163 ods.1 CSP. Argumentácia súdu prvej inštancie, že nebol podaný vzájomný návrh na prerušenie konania preto neobstojí.

20. Podľa § 42a ods. 1 OZ veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa ods. 2 - 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo už bol uspokojený.

21. Odporovateľným právnym úkonom je teda každý právny úkon dlžníka, ktorý vedie k ukráteniu pohľadávky veriteľa. Právne úkony dlžníka ukracujú pohľadávku veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov, by sa z majetku dlžníka uspokojil. Podmienky, za ktorých veriteľ môže právnym úkonom dlžníka

odporovať sú zakotvené v § 42a ods. 2 - 5 OZ. Medzi základné predpoklady odporovateľnosti, ako už konštatoval správne i súd prvej inštancie, patria: a/ existencia právneho úkonu, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, b/ platnosť odporovateľného právneho úkonu, c/ vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, d/ ukrátenie veriteľa a e/ úmysel ukrátiť veriteľa. Pojem „vymáhateľná pohľadávka“ nie je však v súdnej praxi interpretovaný rovnako. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 23.12.1992 sp. zn. 3Cdo/102/99 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 44/2011 vyslovil právny názor, že pojem vymáhateľná pohľadávka nie je možné interpretovať tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľných rozhodnutím, ale tak, že ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Odlišný právny názor však zastal Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 17.12.2013 sp. zn. 6Cdo/253/2012 podľa ktorého, vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 OZ treba rozumieť takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. V tejto súvislosti uviedol, že účelom odporovacej žaloby je ochrana veriteľa spočívajúca v možnosti dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že dlžníkom urobený právny úkon je voči veriteľovi neúčinný. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovieť potom predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľ v exekučnom konaní a to postihnutím veci alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. Z takto vymedzeného účelu a zmyslu odporovacej žaloby vyplýva, že vymáhateľnou pohľadávkou sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, t. j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Ak slúži odporovacia žaloba k uspokojeniu pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom a keby išlo len o pohľadávku „dospelú“, či splatnú, teda žalovateľnú. Svoje závery podporil i poukazom na rovnaké právne závery českej judikatúry, ako aj historickým výkladom vychádzajúcim z predchádzajúcej právnej úpravy inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov. Poukázal tiež na to, že názor, podľa ktorého pod vymáhateľnou pohľadávkou treba rozumieť žalovateľnú pohľadávku podrobila kritike aj právna teória a neudržateľnosť takéhoto názoru možno podoprieť aj argumentom o zbytočnosti (nepoužitelnosti) rozhodnutia vyhovujúceho odporovacej žalobe pri neexistencii pohľadávky priznanej exekučným titulom. Ak by totiž pre rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu bola postačujúca len existencia žalovateľnej pohľadávky, potom by takéto rozhodnutie nemohlo splniť svoj účel, ak by následne (po jeho vydaní) z rozličných dôvodov pohľadávka veriteľa nenadobudla kvalitu vykonateľnej pohľadávky a išlo by tak len o akademické (teoretické) rozhodnutie, neslúžiace praktickej potrebe ochrany veriteľa. Vydávanie akademických rozhodnutí totiž odporuje jednej zo základných zásad civilného sporového konania a to zásade efektivity.

22. V prejednávanej veci odvolací súd vychádzajúc z právneho názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/253/2012, ktorý si v plnom rozsahu osvojil, dospel k záveru, že žalobcovia nedisponujú vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 OZ, t. j. takou, ktorú možno exekvovať, a ktorá by bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iným exekučným titulom. Z doposiaľ vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcovia a R. N. ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností v súčasnosti vedených v kat. úz. M. na LV č. XXXX, bližšie špecifikovaných v žalobe tieto odpredali kúpnu zmluvou zo dňa 30.03.2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Komárno dňa 06.04.2009 pod V 993/09 za kúpnu cenu 292.106,50 eura FOR GLASS, s.r.o.. Z titulu nezaplatenia kúpnej ceny si žalobcovia uplatnili v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/560/2012 voči FOR-GLASS, s.r.o. nárok na zaplatenie sumy 183.000 eur s príslušenstvom, rozsudkom zo dňa 30.08.2016 č. k. 15C/560/2012-273 bolo jej žalobe vyhovieť a FOR-GLASS, s.r.o. ako žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť im spoločne a nerozdielne 183.000 eur s 3% úrokom z omeškania od 07.04.2009 do zaplatenia. Predmetný rozsudok bol napadnutý odvolaním a doposiaľ nenadobudol právoplatnosť. V priebehu uvedeného konania FOR-GLASS, s.r.o. kúpnu zmluvou zo dňa 02.04.2015, ktorej vklad bol povolený pod V-1126/2015 sporom dotknuté nehnuteľnosti nadobudnuté od žalobcov odpredala žalovanému, ktorý je vedený ako ich výlučný vlastníak doposiaľ. Je tak zrejmé, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o odporovacej žalobe pohľadávka žalobcov ako veriteľov voči dlžníkovi FOR-GLASS, s.r.o. ešte nie je vymáhateľná, čím by nebol naplnený jeden

zo základných predpokladov odporovacej žaloby. Za situácie, že žalobcovia sa domáhajú jej priznania v inom súdnom konaní, ako i s prihliadnutím na to, že pre vyhovenie odporovacej žalobe je postačujúce, ak pohľadávka žalujúceho veriteľa sa stane vymáhateľnou (vykonateľnou) v priebehu odporovacieho konania, prerušenie konania o odporovacej žalobe až do skončenia konania, ktorého výsledkom môže byť vykonateľná pohľadávka, bolo by preto dôvodné a súladné so zásadou spravodlivej ochrany práv. Dôvodne tak žalobcovia namietajú nesprávne zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k ich návrhu na prerušenie konania. Neprerušenie konania v danej situácii by tak nevyhnutne viedlo bez ďalšieho k zamietnutiu odporovacej žaloby pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcov a skôr, ako by si obstarali vykonateľnú pohľadávku ako predpoklad svojej aktívnej legitímácie na podanie odporovacej žaloby, uplynula by im 3-ročná prekluzívna lehota vyplývajúca z ust. § 42a ods. 2 OZ na jej podanie. Takýto následok však je neprijateľný a zjavne odporujúci účelu súdneho konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania a možno mu čeliť práve prerušením konania až do skončenia konania, ktorého výsledkom môže byť vykonateľná pohľadávka. Tým bol daný dôvod na prerušenie tohto konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/560/2012 podľa § 164 CSP. V tejto súvislosti je tiež významné, že súd prvej inštancie zamietnutím návrhu na prerušenie konania a následným riešením otázky vymáhateľnosti pohľadávky žalobcov, ako otázky prejudiciálnej, majúcej podstatný vplyv a význam pre jeho rozhodnutie, ktorú posúdil diametrálne odlišne ako bola posúdená súdom v konaní sp. zn. 15C/560/2012 navodil tak stav, že súdy rozhodli o totožnej otázke na podklade tých istých skutkových okolností rozdielne, čo významným spôsobom oslabilo princíp právnej istoty strán sporu.

23. Už len samotná skutočnosť, že v konaní došlo k procesným vadám a že rozhodnutie o návrhu žalobcov na prerušenie konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej vychádza z nesprávneho právneho posúdenia je okolnosťou, pre ktorú musí odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takýmito vadami, nemôže byť považované za správne. Pokiaľ žalobcovia ako odvolací dôvod uviedli i nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol podrobiť prieskumu z týchto hľadísk vzhľadom na zistené pochybenia, z ktorého dôvodu rozsudok nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), v ktorom súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§391 ods. 2 CSP) prioritne opätovne rozhodne o návrhu žalobcov na prerušenie konania a až následne v závislosti od neho bude môcť rozhodnúť i vo veci samej, pričom svoje rozhodnutie odôvodní jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom, vysporiadajúc sa v ňom i so všetkými rozhodujúcimi skutkovými a právnymi argumentami žalobcov uvedenými v odvolaní. Zároveň rozhodne i o náhrade trov konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).